PYŠELSKÉ listy

duben, květen, červen 2017

5,- Kč

124

Zpravodaj městského úřadu též na http://www.pysely.cz

SLOVO STAROSTY

Milé sousedky, milí sousedé,

léto k nám vpadlo plnou silou. Kdybychom si toho náhodou nevšimli na teploměru nebo v kalendáři, připomněly by nám to bohužel již tradiční letní potíže s vodou z městského vodovodu.

První „třicítky“ vyvolávají takové skokové nárůsty odběru, že je třeba regulací dodávky chránit studny pro budoucnost. Chápu, že je fajn a pohodlné naplnit si bazén, když si zrovna vzpomenu. Že je člověku líto vadnoucí zahrady a schnoucího trávníku. Nechápu ale, že spoustu jinak rozumných lidí nenapadne, že kapacita studní musí z podstaty věci být omezená a nápor, vyvolaný zdvojnásobením obvyklých odběrů prostě „nedají“. Byl bych moc rád, kdybyste se zamysleli nad možnostmi, jak přes léto využívat pro bazény a zalévaní i jiné zdroje vody, než je ta pitná z našeho vodovodu. A vůbec jak vodou pokud možno šetřit.

Voda je totiž čím dál vzácnější nejen v Pyšelích. Tipnete si, jak dlouho by celé České republice vystačila voda, která by se místo do bazénů nalila do skleniček a vypila? Podle dostupných informací se Češi na soukromých zahradách či u domů koupají v 700 tisících bazénech. Do průměrného soukromého bazénu se odhadem vejde asi 19 metrů krychlových vody. Takže do českých bazénů je napuštěno okolo 13 300 000 metrů krychlových vody. Kdyby se tato voda místo do bazénů nalila do skleniček a vypila, celému Česku vystačí na jeden rok a pět měsíců.

Používáme-li vodu z kohoutku k napuštění bazénu, může kvůli vysoké rychlosti proudění vody v potrubí dojít k uvolnění sedimentů a tím k zakalení vody. Rovněž hrozí pokles tlaku v síti, který se může projevit i u jiných odběratelů. V extrémním případě hrozí, že pokud se bazény napustí vodou z kohoutku, vyčerpá se voda ve vodojemu a potřebnou pitnou vodu pak do obce budou muset přivézt cisterny. Není ohleduplnější nechat si z cisterny naplnit vlastní bazén? Je to pravda o něco dražší, zato nás ovšem může hřát pocit, že se chováme ke svému okolí šetrně a s rozmyslem.

Přeji vám léto, jak má být, plné slunce a úsměvů

Stanislav Vosický, *starosta*

Vítání občánků

V sobotu 1. dubna se konala v mateřské školce velká sláva. Proběhlo zde jarní vítání občánků.

Za milého přivítání paní ředitelky Ilony Kryzánkové a vystoupení dětí z mateřské školky začala oficiální část vítání. Slovo si vzala paní místostarostka ing. Dana Drábová a milým slovem všechny přítomné přivítala, popřála dětem krásný a bezstarostný život. Předala dětem dárečky a rodiče se podepsali do pamětní knihy.

Přivítali jsme Filipa Švastu, Honzíka Heřmana, Petra Mezeje, Natálku Němcovou, Sebastiána Chrta, Erika Kučeru, Aničku Hruškovou, Marušku Kostrhounovou, Marušku Novákovou a Stellinku Chadrabovou.

Přejeme novým občánkům a jejich rodičům hodně zdraví, štěstí a spokojený život.

Kulturní a informační centrum Pyšely

* * *

Jarní úklid v Pyšelích a okolí

Tak jako každý rok se už stalo tradicí, pořádá se jarní úklid v Pyšelích a jeho okolí. Hlavně se uklízejí příjezdové cesty.

V sobotu 8. dubna se sešlo mnoho dobrovolníků dospěláků i dětí, aby si rozdělili úseky. Letos přišly i děti z Dětského domova se svými tetami a strejdou.

Každý úsek hlídali hasiči, aby se nikomu nic nestalo, protože někteří řidiči vůbec nerespektují chodce na silnici a pletou si ji se závodní dráhou.

Odpadků bylo mnohem méně než v předchozích ročnících, tak se snad lidé naučili, že „bordel“ patří do popelnic. Ale i tak bylo dost práce.

Akce byla velmi úspěšná a poděkování patří všem zúčastněným. A to dětem, dospělákům, dobrovolným hasičům, Loretě Golf Pyšely, MěÚ Pyšely, firmě Gazeboo.

Kdo se nemohl zúčastnit této prospěšné akce, ať nezoufá. Za rok na shledanou…..

Kulturní a informační centrum Pyšely

Dovolená

MUDr. Hana Šustrová-Formanová

17. 7. – 28. 7. 2017

zastupující lékař - MUDr. R. Sovjak - Benešov

Zaječické Čarodky

Čarodějnice v Zaječicích se každým rokem, těší čím dál větší návštěvností. Letos opět zazářily bohatým a originálním programem, který si přišly užít desítky dětí i dospělých z širokého okolí. Organizátoři akce měli program opravdu vychytaný. Kouzla jako Flusus Trefus, Ubrouskus Prostřenus, míchání lektvarů, malování na obličej či opékání špekáčků přispěly ke skvělé náladě všech účastníků. Osobitá čarodějnice z dílny Václava Kříže byla sice na upálení příliš krásná, ale nakonec jsme tradici dostáli.

Velké díky RC Zajíček a všem rodičům, kteří se na přípravě této skvělé akce podíleli!

Fotbalový nábor pro zaječické holky

V polovině května proběhl na zaječickém hřišti nábor mladých fotbalistek. Zaječické holky od 6 do 10 let si přišly vyzkoušet, jak probíhá fotbalový trénink, zasoutěžit si a to vše pod odborným vedením zkušených trenérů. Téměř 20 sportovních nadšenkyň dokázalo, že fotbal není jen mužskou výsadou a my se těšíme na spoustu skvělých zápasů!

OPEN´ER FESTIVAL „Oslava Máje"

Koncem května Zaječice zažily pořádnou hudební smršť. Již čtvrtý ročník hudebního festivalu OPEN´ER FESTIVAL „Oslava Máje," se konal poslední květnovou sobotu na místním hřišti. Letošní ročník byl zcela unikátní jak kvalitou interpretů, tak počtem návštěvníků. Neuvěřitelných 350 účastníků, si mohlo poslechnout skvělé Mammas & Mammas, Amálku K. Třebickou, Skalingrad United, Údolí dutých hlav, Safenat Paneach, Rozjetý veverky, Stargazer a Cokol!v. Skákací hrad a vodní klouzačka zažily zatěžkávací zkoušku 150ti dětí a jsme rádi, že vydržely.

Velký dík patří organizátorům akce – Sokolu Zaječice, který pod taktovkou Václava Kříže akci zorganizoval a skvěle technicky zvládnul. Poděkování patří také Hospůdce Na Hřišti, MěÚ Pyšely a všem zaječickým sousedům za podporu a pomoc.

M.D.

Blahopřejeme jubilantům našeho města

Vladimír Prchlík

Věra Paclíková

Jaroslav Krejčí

Marie Sejková

Jana Pelikánová

Václav Vitanovský

Pavel Trpák

Jan Sládek

Připojujeme se k jistě dlouhé řadě gratulantů s přáním pevného zdraví, hodně štěstí, pohody a spokojenosti do dalších let jejich života.

Vítáme nové občánky našeho města

Nela a Nina Kočí

Elisheva Anna Kailová

Jan Černý

Jan Vladimír Balada

Matěj Suchý se narodil 6. června Andree Slavíkové a Petru Suchému

Vojtěch Fouček se narodil 21. června Barboře Čechotové a Lukáši Foučkovi

Gratulujeme k této krásné události, přejeme hodně štěstí, lásky a pohody.

INZERCE

Výlet na Zelenou horu

V září se klub seniorů chystá na plánovaný výlet a paní Zdena Srnská dala dohromady něco z historie této půvabné stavby.

Zelená hora — Poutní kostel sv. Jana Nepomuckého na Zelené hoře je zcela mimořádným dílem, které vzniklo v letech 1720 až 1722 a po požáru v roce 1784 bylo zrestaurováno. Památka ve stylu barokní gotiky (u barokně pojatých staveb se používají gotické prvky) nemá v Česku obdoby. Kostel je ve znamení pětky. Má tvar pěticípé hvězdy, pět vchodů, pět oltářů, na zeměkouli na hlavním oltáři je pět hvězd a pět andělů. Číslo pět není náhodné, vychází z církevní symboliky – podle legendy nad tělem sv. Jana Nepomuckého zářilo pět světel – hvězd. Je zajímavé, že Jan Nepomucký byl svatořečen až v roce 1729, kostel na Zelené hoře měl tedy sedmiletý předstih.

Areál kostela doplňoval hřbitov ohrazený arkádami s balustrádami ve tvaru deseticípé hvězdy. Desetiramenný ambit vymezující poutní nádvoří. Zde odpočívali poutníci, kteří se zúčastnili procesí na pouť. Celkový zjev kostela na vrcholu nezalesněné hory působí jako neskutečný přelud.

Kostel Jana Nepomuckého dal postavit páter Václav Vejmluva opat cisterciáckého kláštera ve Žďáru nad Sázavou. Shodou šťastných náhod se opat Vejmluva sešel s geniálním umělcem, který v následujících letech vytvořil skvělý architektonický rámec života kláštera a celého panství - Janem Blažejem Santinim - Aichelem. Santiny původem z italské rodiny zedníků a kameníků usazené již ve třetí generaci v Praze. Tělesné postižení od dětství ho však diskvalifikovalo pro namáhavou kamenickou práci. Mimořádné schopnosti a průrazný výtvarný talent však uplatnil tento vyučený malíř a architekt ve svém rozsáhlém díle vytvořeném během nedlouhého života. Jeho díla jsou roztroušena po Čechách i na Moravě.

Kdo by rád viděl toto půvabné místo, může se zúčastnit tohoto výletu. Budeme se těšit. Bližší informace Vám poskytne Kulturní a informační centrum v Pyšelích.

Klub seniorů

DOMOV PRO SENIORY

Vystoupení „Tanec v sedě"

Dne 7.6. 2017 se klientky z DS Pyšely společně s doprovodem zaměstnanců vypravily reprezentovat naše zařízení na 12. ročník soutěže „Tance v sedě" pořádaném v DS Kobylisy.

Pozvání jsme do domova na Praze 8 obdrželi před dvěma měsíci, a tak začalo pilné nacvičování. Tentokrát byla vybrána rytmická taneční hudba. Celou choreografii koncipovala ergoterapeutka Eva Černá vesele a hravě, doplnila ji o rekvizity – a to barevné klobouky, se kterými klientky doslova kouzlily ladné pohyby.

Skladba Coco Jambo od Mr. President trvá bezmála čtyři minuty, cviky na ní prováděné se opakují v cyklech. Nacvičování klientky nesmírně bavilo, přispívalo k příjemné náladě i těm, kteří každodenně přihlíželi a povzbuzovali. Nacvičování vedly společně, již zmíněná ergoterapeutka a aktivizační pracovnice Vendulka Vrňáková.

Celkem se sjelo do DS Kobylisy sedm soutěžních družstev z dalších sociálních zařízení. Za naše zařízení soutěžily čtyři šikovné klientky za doprovodu již zmíněných nacvičovatelek. Skladba a cvičení na ní, to vše mělo veliký úspěch. Důležité bylo zúčastnit se. Všichni si odvezli plno milých zážitků, věcné dary a sladkou odměnu v podobě dortu s logem soutěže. Úspěchy jsou výzvou k účasti na dalších ročnících.

***PhDr. Jitka Plíšková,** ředitelka DS Pyšely*

INZERCE

Veterinární ordinace Čerčany

Léčba a prevence psů, koček a dalších malých zvířat.

- Očkování, čipování a vystavování pasů
- RTG a sonografické vyšetření
- Vyšetření krve a další laboratorní vyšetření
- Odstraňování zubního kamene ultrazvukem
- Chirurgické zákroky, inhalační anestezie
- Prodej veterinárních diet

Naše ordinační hodiny najdete na webových stránkách
http://veterinacercany.webnode.cz

MVDr. Jan Jíša	MVDr. Martin Štěpánek	MVDr.Jana Blažková
tel.: 603 942 336	tel.: 605 519 352	tel.: 731 775 320

Brigádníků 120 Čerčany – Vysoká Lhota 257 22

Den dětí v ZŠ Pyšely

Máte dost odvahy najít v nádobě plné pavouků a jiné havěti poslepu sáček se vzácným kořením? Trefíte šípem vystřeleným z luku medvěda, který běží přímo na vás? Umíte se potichu plížit, dokážete chytit dravou rybu na dřevěný prut? Vyluštíte tajnou šifru psanou indiánskými znaky? Zkoordinujete s kamarády pohyby natolik, že společně přejdete po pohyblivých trámech přes močál? Chtěli byste se vyzdobit jako pravý indián? Děti z 1. stupně naší základní školy vás to všechno mohou naučit. Ve čtvrtek 1.6. se fotbalové hřiště proměnilo v prérii plnou malých i velkých indiánů. Děti si vyzkoušely 16 pohybových, kreativních a logických disciplín. Celé dopoledne se běhalo, navlékalo, plazilo, skákalo, házelo, luštilo. Na oběd všichni odcházeli řádně vyzdobení, unavení a snad i spokojení.

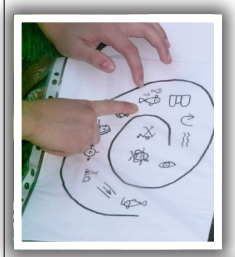

6. ročník Dne dětí pro ZŠ Pyšely připravili opět členové Klubu rodičů a přátel školy (KRPŠ) při ZŠ Pyšely. Účastnilo se 141 malých indiánů s doprovodem velkých indiánů a náčelníků. Počasí nám letos vyšlo na jedničku a tak nezbývá než poděkovat všem, kteří nám pomohli – SK Pyšely za zapůjčení prostoru, Sokolu za zapůjčení originálního koně, Sázava tour za pravou indiánskou kánoi, panu Hanušovi za sedlo a firmě Decathlon za indiánské luky. A všem, kdo si našli čas na přípravu nebo účast. Těšíme se na další rok, s čím se překvapíme tentokrát ☺?

Za KRPŠ Klára Gbelcová

DOPISOVATELÉ

Hospic Dobrého pastýře v Čerčanech

důstojnost a laskavá péče až do posledního okamžiku.

Váš blízký nemusí strávit poslední chvíle života sám a v anonymním prostředí. Pokud na to máte síly a možnosti, nebojte se o něj postarat doma. Je to jedinečný dar, který mu můžete dát. S péčí o blízkého vám pomůže tým odborně vyškolených pracovníků našeho domácího hospice, který bude dojíždět k vám domů. Nastaví optimální léčbu, zaučí v ošetřování, zapůjčí potřebné pomůcky, poradí. Bude vám oporou a k dispozici 24 hodin denně 7 dnů v týdnu.

Pokud to doma nejde, může Váš blízký strávit poslední dny a týdny svého života v našem lůžkovém hospici v Čerčanech. Zdejší tým složený z lékařů, zdravotních sester, sociálních pracovníků, psychologa a duchovních bude společně promýšlet, jak zvládnout bolest a jiné nepříjemné příznaky nevyléčitelného onemocnění a snažit se o to, aby zbývající čas nemocný strávil co nejlépe a tak, jak si přeje. Jeho den bude mít takový rytmus, jaký mu bude vyhovovat. Do hospice můžete kdykoli přijít na návštěvu nebo tam se svým blízkým pár dnů pobýt. Hospicoví pracovníci jsou připraveni poskytnout podporu nejen nemocnému, ale v případě potřeby i vám. Můžete se na ně s důvěrou kdykoli obrátit.

Hospic je dostupný všem, bez rozdílu věku, vyznání i sociálního statusu. Služby jsou sice zpoplatněny, ale výše platby je nastavena tak, aby na službu každý dosáhl. Více informací naleznete na našich webových stránkách www.hospic-cercany.cz.

Sandra Magnusová

Děti ze zelené a oranžové třídy v ZOO Praha

Na výlet do ZOO v Praze jsme se moc těšili. Počasí úžasné, řízek v batůžku, co víc si přát. Užili jsme si to od začátku do konce. Vskutku krásný Dětský den.

Výlet na Čapí hnízdo u Olbramovic.

Společně jsme se s nejmladšími dětmi ,ze žluté třídy ,vydali na Čapí hnízdo. Podívejte se,jak jsme si výlet „ užili“

Dopoledne se záchranáři

Poslední květnové dopoledne jsme „prožili se zdravotníky ze Záchranné služby Středočeského kraje “.Měli jsme možnost seznámit se s vybavením záchranáře a sanitního vozu. Děti byly poučeny o tom, jak si chránit své zdraví a kam se v případě potřeby obrátit o pomoc. Společně s p. Kateřinou Voňkovou a p. Honzou Karbulkou se snažíme děti zbavit strachu z lékařů, sanitních vozů, neznámého prostředí a ukázat, že nemoc nebo úraz je součástí života a boj proti ní nemusí vždy znamenat bolest a utrpení.

Stejně jako v loňském roce velmi děkujeme oběma zdravotním záchranářům za to, že nám vše zajistili a umožnili.

Pan veterinář a povídání s ním, nejen o zvířátkách

Velké poděkování od nás patří opět MVDr.Petru Gbelcovi za milé setkání s našimi dětmi a poučné povídání.Povídali jsme si o zvířátkách, známe jich hodně. Víme,kdo a jak se o ně stará, i to, jak můžeme pomoci my.

Lesní pedagogika

Naše mateřská škola má štěstí, už bezmála osm let spolupracujeme s Mysliveckým sdružením v Pyšelích, pod vedením p.Nádvorníka z Borové Lhoty.

Cílem našich setkání je, na základě vlastního prožitku, vzbudit a prohloubit vztah k přírodě. Získat a upevnit si zásady správného chování v přírodě.

Během tematicky zaměřených her děti poznávají dřeviny, určují živočichy žijící v lese a blízkém okolí. Děti získaly nejen mnoho nových poznatků, ale i pěkné dárky s lesní tematikou (pexesa, knížečky, aj) a za to patří poděkování všem za jejich volný čas, prožitý s námi.

Ilona Kryzánková

ticketportal Předprodej v Turistickém informačním centru, Masarykovo nám. 230, Benešov, tel.: 317 726 004, 737 205 534 a Turistickém informačním centru Konopiště nebo www.ticketportal.cz
PIXA PRO kic benešov BLANÍK RADIO hyperinzerce TICKET ART MUZIKALY PRO DĚTI.CZ

Čarodějnice na Loretě

V neděli 30.4. jako již každý rok přilétly do Pyšel čarodějnice. Teda jenom jedna Uršula III. a to na Loretu. Počasí celý duben bylo opravdu aprílové a tak jsme se všichni modlili, aby se trochu zlepšilo. A opravdu – nepršelo, ale byla pěkná zima. No nic naplat počasí si nevybíráme ☺.

Akce se i tak moc povedla. Lidičky a sousedé se přišli podívat, jak Uršula III. vzplála na hranici, kterou postavili a celou dobu hlídali naši šikovní a stateční hasiči.

Občerstvení bylo připravené jak v teplém tak ve studeném programu, pro děti byly sladkosti v podobě lízátek a napečených moučníků. Ohýnek, u kterého se opékaly buřty, i u velké hranice bylo narváno, aby se mohli přítomní ohřívat. Byli opravdu stateční a vydrželi do půlnoci.

Snad komu nebyla zima, byly děti, které běhaly po louce a hrály fotbálek. Celý večer se nesl v příjemné pohodě a to bylo cílem.

Poděkování si zaslouží majitel pozemku pan Roman Babanský, který nám pro tuto akci louku zapůjčil. Dále již zmiňovaní hasiči, MěÚ Pyšely, Loreta Golf Pyšely za zajištění dřeva pro Pyšely a Zaječice, panu Jiřímu Dvořákovi za zapůjčení stanu pro občerstvení, panu Michalu Turkovi za vysekání trávy, slečně Kačce Černé za výrobu Uršuly III., fotbalistům za darování míče pro děti na fotbálek a všem ostatním za pomoc při organizování této akce, protože bez nich by se to nepovedlo ☺.

Tak přátelé za rok na shledanou Uršula IV. se už těší … ***Kulturní a informační centrum Pyšely***

* * *

Přednáška pana doktora Jiřího Chvojky

V sobotu 27.5. od 14.00 hodin byla zahájena přednáška pyšelského rodáka PhDr. Jiřího Chvojky. Milé setkání se uskutečnilo již tradičně Na Radnici *U České Koruny*, kde nám majitel pan Tomáš Talián poskytl své prostory. Tímto mu patří velké dík.

Pan doktor nám povídal o své cestě po Číně, kterou podnikl se svou ženou v loňském roce. Povídání bylo velice zajímavé se spoustou vtipných historek. Přítomní hosté vyprávějícího odměnili potleskem.

Odpoledne příjemně uběhlo a bylo nám slíbeno, že na podzim v říjnu se uskuteční vycházka po místním hřbitově. Téma se bude týkat starých náhrobků.

Pane doktore moc Vám děkujeme, že nás milou návštěvou vždy potěšíte.

Kulturní a informační centrum Pyšely

* * *

Odpočinkové místo u Lorety

Zásluhou pana starosty Vosického, skupiny údržbářů Městského úřadu, Mirky Kocourkové a Dáši Turkové se prostranství před vchodem na hřbitov u Lorety opravdu projasnilo a zkrášlilo.

V minulých Pyšelských listech jsem psala o tom, že se snad chystá tato úprava kolem tohoto zvláštního vysokého kamene. Díky těmto snaživým lidem je dílo hotové. Vystouplý vysoký kámen získal ještě více na tajnosti.

Musíme se ptát od kdy, a proč tam na tom místě stojí?

Nezdá se, že tam stojí náhodně. Z Pokorného kroniky se dovídáme, že tam u Lorety měl stát klášter, že už se tam začal navážet stavební materiál, ale za císaře Josefa II. byly kláštery rušeny, tak se přestalo se stavbou kláštera u Lorety. Možná, že tímto kamením (stavebním materiálem) byla zasypána domnělá podzemní chodba, která vedla prý od zámku přes Radnici k Loretě.

Starý pan Josef Heřman mi kdysi vypravoval, že jako malí kluci tou chodbou procházeli, ale jen kousek, dále pak už byla zasypaná.

Paní Petrová majitelka hospody na Radnici mi kdysi ukazovala ve sklepě zazděnou zeď, kde ta domnělá chodba bývala.

Co je na tom pravdy se neví, ale velmi pěkně využil této pověsti o podzemní chodbě pan Jaroslav Chalupa ve své knize „Poklad na druhou“. To největší tajemství v knize totiž odhalili dva chlapci Ondřej a Matěj, nerozluční kamarádi, kteří žili v Pyšelích asi v 18. století. Objevili tuto domnělou chodbu a v ní skutečný poklad. Jak to vše dopadlo dále si můžete prožít při četbě tohoto poutavého příběhu v knize „Poklad na druhou“. Jistě si ji můžete zapůjčit v pyšelské knihovně nebo zakoupit v muzeu.

Díky všem zúčastněným na této záslužné práci odpočinkového místa u Lorety. A díky majiteli pozemku panu Josefu Chalupeckému za svolení, že se tento počin mohl uskutečnit.

Srnská Zdena

Topení ve vodě

Slunný prázdninový den, který přímo láká k hrátkám u vody. Skupina mladíků se vydává na koupaliště a bezstarostně skotačí. Potápí se, skáčou z hráze, cákají a ve vodě se pošťuchují. Následně zjistí, že jeden z kamarádů schází. Prostě se nevynořil. V nastalé panice si uvědomují, že ho naposledy viděli, jak se předváděl při skocích do vody ze břehu. Naštěstí jeden z nich uviděl bezvládné tělo u dna. Rychle ho společnou silou vyvlekli na břeh. Pomáhat museli všichni. Co se stalo? Jeden z kamarádů se jim přímo před očima topil.

Charakteristika úrazu:

Topení znamená, že se jedná o vdechnutí tekutiny do dýchacích cest. V případě vdechnutí tekutiny do horních dýchacích cest je velké nebezpečí laryngospasmu, což je podráždění bloudivého nervu (nervus vagus), které vede k okamžité ztrátě vědomí. Při vdechnutí tekutiny do plic jde o velmi vážný stav, který přímo ohrožuje život postiženého. Vdechnutá tekutina se okamžitě roznáší krví do organizmu. V případě vdechnutí znečištěné tekutiny do plic, je topící se člověk ohrožen infekcí nebo otravou.

Obecný postup při topení:

Pomoc postiženému je jednoznačně odvislá na době, to znamená, jak dlouho se topil. Na prvním místě je potřeba topícího bezpečně vytáhnout na pevný břeh nebo plavidlo. Je potřeba připomenout, že člověk v ohrožení života může svou pudovou aktivitou ohrozit život zachránce.

U těch tonoucích, u kterých se dá předpokládat i poranění hlavy a krční páteře po neuváženém skoku do vody, je potřeba postupovat obezřetněji a vyvarovat se nebezpečné manipulace s tělem topícího se.

Je zapotřebí především uvolnit dutinu ústní, vytáhnout zapadlý jazyk a neprodleně zahájit první pomoc masáží srdce a umělým dýcháním.

Zachránce nikdy nesmí podcenit komplikace po úspěšném oživování topícího se. Vždy se objevují následné komplikace, včetně šokových stavů a infekcí. Včasné přivolání odborné lékařské pomoci je plně na místě. V případě, že není jasné, co se vlastně stalo, je nutno přivolat k dalšímu šetření Policii České republiky.

MUDr. Biskup Pavel
praktický lékař pro děti a dorost, Pyšely 137

* * *

Pyšelská Bicyklovka

Letos již potřinácté se uskutečnila v sobotu 29. dubna Pyšelská Bicyklovka. V pátek před akcí bylo počasí přímo šílené, ale v sobotu po ránu se umoudřilo a na startu již svítilo sluníčko. Cesta je natrasována již tradičně na tři délky, 77km startuje v 9 hod., 44 km v 11 hod. a 22 km ve 13 hod. Nejde o závod, ale cyklistický výlet. Cílem všech účastníků je pokud možno dojet v 16 hod. na smluvené místo, kterým letos byla Restaurace Sokolovna. Takže oddělené starty a společný cíl.

Nejvíce obsazená byla již tradičně trasa 22 km, kterou s oblibou jedou hlavně rodiče s malými dětmi. Celkem se letos Bicyklovky zúčastnilo 41 cyklistů. V cíli každý obdržel čokoládovou medaili a diplom.

Trasy jako každý rok připravil trasér Zdeněk a moc se mu povedly. Pro ty, kteří se nezúčastnily a chtěli by si je projet, je možné si je stáhnout na www.cykloserver.cz. Najdete tam mapu i výškový profil tras letošních i z minulých let.

Těšíme se již na další ročník, sportu a setkávání zdar.

Martin Kolář

MUDr. Stanislava Kadaníková
HOMEOPATIE
BACHOVY ESENCE

Poskytuji poradenství v oblasti alternativní medicíny.
Pomocí homeopatie a Bachových esencí.

Kombinace vede k nastolení emoční harmonie.

Individuální přístup.

Poradím a vyjdu vstříc všem.

Diskrétnost zaručena.

Služby nejsou hrazeny zdravotními pojišťovnami.

Pouze na objednání.

Ordinační doba:
po telefonické domluvě
tel.: 606 608 400

Čtyřkoly 199
e-mail: info@homeopatie-benesov.cz
www.homeopatie-benesov.cz

Hasiči z Pyšel opět v Litoměřicích

Letošní rok 2017 byl slavnostní pro nás hasiče z Pyšel a jejich kamarády. Od čtvrtka 8.6. do neděle 11.6. jsme se zúčastnili Hasičských slavností v Litoměřicích. Po třech letech proběhl již 7. ročník těchto slavností. Naši hasiči z Pyšel tu již po čtvrté vystavují techniku firmy Ebert. Reprezentují svůj sbor, obec a kraj. Společně se svými kamarády z SDH Třebešic; Podbradce a Ostroměře jsme se pochlubili motorovými stříkačkami tohoto výrobce v pavilonu T. Bylo možné si zde prohlédnout pět strojů od roku 1927 až do roku 1939, funkční model motoru s čerpadlem a pístovou vývěvou, původní hadicový naviják z hasičského vozu SDH Vamber a mnoho informačních panelů o firmě Ebert a našich hasičích. Mile jsme byli překvapeni sobotní návštěvou vnučky a pravnuček pana Eberta přímo u nás v pavilónu. Naše expozice měla velký úspěch u dětí, které obdivovaly minimotorku a společně se starší generací obléhaly náš traktor Zetor 25A.

Na výstaviště Zahrady Čech v Litoměřicích přijelo v letošním roce přes 250 sborů z celé republiky, Polska, Slovenska, Německa a také z Maďarska. Za pátek a sobotu se na hasičskou techniku přišlo podívat přes 27000 návštěvníků. Bylo možné si zde prohlédnout historickou techniku, jako například celodřevěnou ruční stříkačku z roku 1807 hasičů z Drahenic. Přes nejstarší funkční hasičský automobil Praga z roku 1915, který přivezl HZS Jihočeského kraje z Českých Budějovic a několik plně funkčních parních stříkaček. Nejmodernější hasičská technika byla zastoupena letištním speciálem Panther v zajímavé světlezelené barvě, sacím bagrem, těžkými zemními stroji upravenými pro potřeby hasičů, hasícími tanky a výškovou technikou. Každý zájemce o hasiče si mohl najít to své.

Sobotní program byl zahájen v 10h slavnostním průvodem techniky i sborů. Na litoměřickém náměstí stálo pod tribunou 121 hasičských praporů mezi nimi i náš prapor. Za moderními hasičskými vozidly a sedmnácti koněspřežnými stříkačkami byla skupina historické techniky. Zde jela i naše motorová stříkačka Ebert z roku 1934 tažená traktorem Zetor 25A. Byl to náš první ročník, kdy jsme se zúčastnili s naší technikou i samotného průvodu. Z tribuny všechny hasiče pozdravil Ministr vnitra Milan Chovanec, kardinál Dominik Duka, starosta SH ČMS Karel Richter a generální ředitel HZS Drahoslav Ryba a mnoho dalších hostů. V průvodu jsme se společně s 300 dalšími sbory přemístili na výstaviště. Slavnostní den byl zakončen večerním programem na Lodním náměstí na břehu Labe. Zajímavé ukázky vrtulníků při záchraně osob a hašení pomocí bambivaku, ukázky výkonu mohutných monitorů Ambassador s celkovým výkonem 24.000 l/min. To vše bylo završeno vodní a světelnou Hasičskou hudební fontánou dobrovolných hasičů z českolipska. Všichni jsme se rozloučili velkolepým ohňostrojem. Zajímavostí tohoto ročníku byl i stánek v pavilonu K - - Dárců kostní dřeně z nemocnice IKEM Praha. V průběhu oslav se zde zaregistrovalo 108 nových dárců z řad hasičů.

Letos se nás Hasičských slavností zúčastnilo nejvíce a z Pyšel vyrazily tři auta s technikou. Příprava všech prací kolem expozice nám klapala naprosto perfektně. V porovnání s ostatními vystavovateli jsem byl hrdý na své kamarády a na to, jak vzorně reprezentovali náš sbor SDH Pyšely. Za to vše jim velice děkuji

Honza Kostrhoun
SDH Pyšely

Křesťanský sbor Pyšely

Naše pravidelné články do Pyšelských listů, bývají zaměřeny na popis významných křesťanských svátků. I v tomto letním čase bychom mohli navázat tématem zvěstovatelů víry - příběhem o Cyrilovi a Metodějovi nebo o statečném obránci pravého vyznání v Ježíše Krista, mistru Janu Husovi. Ale tentokrát jsme se rozhodli udělat výjimku. Tento článek bude o nás.

Co je Křesťanský sbor Pyšely?

- *Křesťanský sbor Pyšely není, jak by se mohlo zdát, hudebním uskupením. I když při pravidelné nedělní bohoslužbě zpíváme křesťanské písně.*
- *Z pohledu státu je Křesťanský sbor Pyšely oficiálně registrovanou církví. Spadá pod protestantskou církev Křesťanské sbory registrovanou na ministerstvu kultury již od roku 1956.*
- *Z pohledu historie se hlásíme k odkazům místních sborů prvotní církve 1. století po Kr., nebo blíže geograficky i časově k odkazu Jednoty bratrské, či nověji k anglické obrozenecké tradici 19. století.*
- *Z pohledu členů i návštěv jsme volným uskupením lidí vyznávající společné hodnoty dané vírou v Boha, autoritou Bible a osobou pána Ježíše Krista, který je základním kamenem našich životů.*

Proč církev?

Možná Vás napadne, k čemu je v dnešní moderní době dobrá církev. Mnozí z Vás možná ani netuší, co to církev je a k čemu slouží. Církev je jednoduše shromáždění lidí. Slovo pochází z řeckého KYRIAKÉ, což znamená Pánova, volně přeloženo jde tedy o Shromáždění Pána Ježíše Krista, shromáždění lidí, kteří v něj věří.

Proč Křesťanský sbor?

Každý člověk hledá odpověď na otázku smyslu života, problému bolesti a ztráty, nedokonalosti vztahů, problémů v komunikaci s druhými lidmi, otázku přítomnosti zla na světě, a hlavně vyřešení otázky konečnosti bytí zde na zemi. K čemu je život a kam směřuje?

V Křesťanském sboru se snažíme i my hledat odpovědi na položené otázky. Nabízíme prostor pro společné hledání. Hledání odpovědí ve víře. Víře, která si klade otázky, víře, která se neupíná na jednoduché odpovědi. Stejně jako je složitý život, je složité i poznávání Boha. Boha, který je kolem nás a který hledá cestu k nám. Boha, který se stal člověkem, Ježíše Krista.

Jak hledáme?

Především společným setkáváním lidí jako církve. Církve, kterou ustanovil Ježíš při svém pozemském pobytu. Hledáme společnými bohoslužbami, společnými modlitbami a meditacemi, společným čtením Bible, společným sdílením vlastních zkušeností, vlastních otázek a nalezených odpovědí, společnými rozhovory a diskuzemi.

Kde nás najdete?

Pravidelné nedělní setkávání při bohoslužbě se konají vždy od 10 hod v Rodinném centru Zajíček v Zaječicích. Součástí setkání je slovo na aktuální životní téma, část pro vzájemné sdílení a společné modlitby a chvály s vyvrcholením v podobě přijímání chleba a vína na připomenutí Pána Ježíše Krista, jeho smrti a zmrtvýchvstání. Vítány jsou i rodiče s dětmi, pro které je připraveno krátké slovíčko a nedělní besídka s výukou biblických příběhů. Pro starší spoluobčany nebo pro ty, kteří nevlastní automobil, je možné zajistit odvoz do Zaječic a zpět i z okolních obcí.

V případě potřeby zajištění odvozu nebo pro další informace volejte na tel: 608 766 732

Více informací naleznete na webových stránkách www.kspysely.cz nebo na vývěsce u pyšelské fary.

Těšíme se na společné setkání ***Za Křesťanský sbor Pyšely Lukáš Križko***

* * *

Sázava - Centrum sklářského umění

Tak nazvali článek autoři v knize Toulavá kamera a také pořad nedělního televizního dopoledne, který pokud mi to čas dovolí, pokaždé sleduji. Pořad o sklárně v Sázavě mě velmi zaujal, protože je to odtud nedaleko a od dětství jsem o sázavské sklárně slýchala.

Domluvili jsme se s členy našeho Senior klubu, že se do sklárny v Sázavě dojedeme podívat. Stalo se tak 20. dubna. Skupina dvanácti lidí nastoupila v Čerčanech do vlaku, který nás vezl příjemnou cestou kolem řeky až do Sázavy.

Po krátké procházce od sázavského nádraží, jsme přišli k historickému areálu bývalé staré huti pojmenované „František“. Zde se začala psát slavná historie první sklářské huti, kterou založili František a Antonie Kavalírovi v roce 1835.

Tak pravila naše průvodkyně, která nás přivítala ve veliké hale sklářské huti, která slouží k názorovým ukázkám výroby uměleckého skla. V této hlavní hale je centrum pro české umělce skláře, kteří se sem sjíždějí, aby si zde podle svých návrhů mohli vytvořit to své dílo.

Centrum jim zde poskytuje prostory a vybavení, nástroje a suroviny k realizaci díla. Jsou zde ještě k dispozici dílny na zpracování dnes nejmodernější technologie, tavené plastiky. Kromě sklářů profesionálů mohou využít nabídku Centra i začínající výtvarníci, studenti, žáci škol i senioři.

Mohou si zde vybrat z široké nabídky kurzů, přihlásit se třeba na klasické foukání skla, broušení, pískování, tvorbu korálků nebo drobných předmětů tavených nad kahanem.

Součástí areálu je dvoupatrová výstavní síň, která se jmenuje „Noemova archa“. Je tu jedinečná výstava sklářských výrobků, nad kterou jsme stáli v úžasu, jaká díla dovedou vytvořit naši čeští skláři umělci.

Název Noemova archa je proto, že je tu soustředěna sbírka, která vznikla během řady ročníků Sklářských sympozií od roku 1982 do roku 1992, od každého uměleckého skláře po dvou i třech nejlepších kusech.

Ve vedlejším rozsáhlém areálu v nepřerušeném provozu se vyrábí spotřební, průmyslové a laboratorní sklo. Ten navštívíme až zas při nejbližší příležitosti.

Ještě k historii sázavské sklárny, která sahá dále než do první poloviny devatenáctého století. Už v Kosmově kronice je zmínka, že opat Sázavského kláštera R. Mětský znal a uměl pracovat se sklem. Je známo, že roku 1709 klášter založil huť v osadě Nechyba, další v Ostředku a Choraticích. Ve válečných dobách za Marie Terezie tyto sklárny zanikly, až nové období zahájili Kavalírové. Roku 1835 František a Antonie koupili mlýn „Na Kácku“ poblíž městečka Sázavy a o dva roky později tu vybudovali první Svatoprokopskou huť, které se říkalo „Babička“.

Slavnostní otevření huti bylo velkou událostí pro celé městečko Sázavu a okolí. To vše, průběh slavnosti popsala ve svých pamětech Antonie Kavalírová. Paměti, které spisovala pro své děti, kterých měla osm, aby věděly, s jakou námahou s manželem Františkem sklárnu budovali, aby se uživili.

Antonie pocházela z chudé sklářské rodiny. Prožívala osudy ženy a matky po boku pracovitého sklářského dělníka a nakonec

Pokračování na straně 12

Pokračování ze strany 11

... Sázava - Centrum sklářského umění

v pozdním věku spisuje své paměti, o tom co ve svém dlouhém věku prožila. Spisuje to s velkou láskou na památku svým dětem a vnukům. Neznalá spisovného jazyka, píše tak jak sama mluvila a jak slyšela mluvit ve svém okolí. Byla si toho vědoma.

„Pro svoji nehotovost v písmu a tak prosím milý dobrý děti, co nebude dobře odpusťte mi.“

Knihu „Paměti babičky Kavalírové“ je možno si v muzeu zapůjčit.

Po smrti Františka Kavalíra roku 1853 řídili rodinnou firmu synové, dva bratři Josef a Eduard. V té době již Kavalírova sklárna vyvážela laboratorní sklo do světa. Na první výstavě průmyslu a užitého umění r. 1855 v Paříži získala sklárna vysoké ocenění stejně jako na další výstavě v Londýně, kde byl soubor Kavalírových přístrojů pro fyziku a chemii ohodnocen zlatou cenou.

V roce 1858 se bratr Eduard osamostatnil, postavil vlastní huť se stejným programem. Nikdy si s bratrem nekonkurovali, naopak úzce spolupracovali.

V poslední čtvrtině 19. století obchodní úspěchy firmy už pod názvem Josef Kavalier dosáhly svého vrcholu. Vývoz výrobků směřoval nejen do Evropy, ale i do spojených států, Ruska a Číny. Nejvýznamnějšími zákazníky byly vysoké školy a přední vědecká pracoviště.

Na počátku osmdesátých let vstoupil do vedení firmy syn Josefa Vladimír. V letech 1884 uvedli do provozu novou huť František s moderní tavící pecí vytápěnou plynem. V roce 1907 zemřel náhle Josef Kavalír za plného rozkvětu firmy, kterou vybudoval. Vedení firmy se ujal syn Vladimír, získal také sklárnu po strýci Eduardovi, který zemřel. V roce 1912 zahájil Vladimír stavbu další sklářské huti v Sázavě. První světová válka ovšem přinesla zvrat v rozvoji Kavalírových skláren. Přerušení spojení obchodu se zahraničím, velké válečné ztráty odchodu sklářů do války, nedostatek surovin i paliva přinesly zhroucení výroby. Stavba nové sklárny Vladimírovy zůstala nedokončená a vyvrcholení všech ztrát byla předčasná smrt Vladimíra Kavalíra v roce 1919.

Na další rozvoj sklářské huti však přesto tyto změny neměly negativní vliv. S pomocí vysoké školy technické v Praze bylo vyvinuto nové laboratorní sklo a o deset let později bylo velkým úspěšným počinem uvedení na trh domácí varné sklo kuchyňské a nápojové.

Po druhé světové válce a osvobození Československa se rychle obnovily zahraniční nabídky na laboratorní sklo. Zastaralý sklářský průmysl už nemohl konkurovat poptávkám zahraničního průmyslu. Byla proto zahájena rekonstrukce celého závodu. Po skončení modernizace nových technologií se Sklárny Kavalier postavily po bok předních světových firem svého oboru a toto místo si zachovávají dodnes. Dělají tak čest třem generacím české sklářské firmy podnikatelské rodiny Kavalírů, Josefa a Vladimíra, kteří se jako první zasloužili o světovost Sklárny Kavalier.

Zpracováno podle knihy ‚Paměti babičky Kavalírové“ a knihy „Toulavá kamera“.

Srnská Zdena

POEZIE

Pyšely

Pyšely toť název je našeho města.
Nebudete litovat, zavede-li Vás sem cesta,
původní místo v Posázaví, kde každého z nás žít baví.
Okolní krajina překrásná je, známé osobnosti přitahuje.
Lesy nabízejí svoje plody, též dřevo do nepohody,
mnoho chatařů tráví celé léto, právě v lokalitě této.
Nejstarší památkou je kostel Povýšení sv. Kříže,
stojí na náměstí, ale trochu níže,
než je zámek – nyní seniorů domov,
usedněte na lavičku a dejte si pohov.
V roce padesátém třetím vznikl v zámku domov odpočinku,
kde potomci umístili jak tatínka, tak maminku.
Další název Domov důchodců už je také minulostí
mějte se tam všichni dobře a žijte jen v radosti.
Vedle zámku nalevo je socha Jana svatého.
U hřbitova svatý Vojtěch rozhlíží se po krajině
a myslí si, jak čas plyne.
Vidí v dáli Konopiště, ale též golfové hřiště.
Máme tu i školu, školku řekněme si bez okolků,
Pyšely se rozšiřují, nové domy to jen dokazují.
Na čistírnu odpadních vod přispívají občané,
kompostárna také přišla vhod, anebo snad ne?
Lékařku praktickou tu máme,
lékaře zubního léta postrádáme.
Benešov, Čerčany, Mnichovice to jsou místa
kam nejvíce za zubařem jezdíme a místním ho jen závidíme.
Přejme dětem i sobě ať v nejbližší době opraví se škola.
Starosti a bolesti nechme spáti v temnotách,
pak se nám tu vážení, bude žíti jako ve snách.
A v těch našich Pyšelích, ať je slyšet jenom smích.

S.M.

INZERCE

Pyšely za vlády Marie Terezie

Toto desetiletí je opravdu bohaté na významná výročí. Předloni jsme si připomínali 600. výročí upálení M. J. Husa, vloni 700. výročí narození Karla IV. a 100. výročí úmrtí Františka Josefa I., příští rok nás budou čekat mohutné oslavy 100. výročí vzniku bývalého Československa. A letos?

13. května uplynulo 300 let od narození naší první a poslední panovnice – Marie Terezie. Její rodiče, císař Karel VI. a jeho manželka Alžběta Kristina, sice přivedli na svět i syna, jenže ten zemřel jako malé dítě, takže Karlu VI. nezbylo než dosáhnout toho, aby se jeho nástupkyní stala jeho starší dcera, Marie Terezie.

Doma s tím nebyl problém, horší bylo jednání se sousedními státy. Karla VI. stálo hodně úsilí a ústupků, než se podařilo vyjednat se všemi a nechat si potvrdit tzv. pragmatickou sankci, která to měla garantovat.

Všechno se zdálo být v pořádku. Když však Karel VI. v r. 1740 zemřel, téměř vzápětí začala válka. Bavorsko a hlavně Prusko, které bylo vždy při chuti, si naprosto nechtěly nechat ujít tak skvělou příležitost k rozšíření vlastního území, kdy v čele Rakouska stojí mladá a nezkušená žena. Ta byla už několik let vdaná za Františka Štěpána Lotrinského a měla za sebou tři porody děvčátek, vytoužený syn Josef se narodil v r. 1741.

V prosinci téhož roku se bavorský král Karel Albert nechal v Praze korunovat králem českým. Dlouho si toho však neužil a nepomohla mu ani francouzská pomoc. Hůře bylo s Prusy. Několik porážek od nich stálo Rakousko ztrátu téměř celého Slezska včetně Kladska. Nic na tom nezměnila ani sedmiletá válka v letech 1756 až 1763. O dva roky později, Marie Terezie ovdověla. Jejím spoluvladařem se stal syn Josef. V té době už měl početnou řádku sourozenců. Marie Terezie porodila 16 dětí, deset z nich přežilo (přestože o císařovně kolovala řada klepů a neslušných anekdot, je nesporné, že otcem všech dětí byl její manžel František, kterého upřímně milovala).

Přes péči o početnou rodinu stihla Marie Terezie provést celou řadu důležitých reforem. V důkladně zaostalém a válkami vyčerpaném Rakousku bylo nutno zreformovat téměř všechno. Především došlo ke změnám ve státní správě. Pyšel se to příliš nedotklo. Zůstaly součástí kouřimského kraje s krajským úřadem v Praze. Důležité bylo hlavně to, že v čele každého kraje stál krajský hejtman, který byl jmenován přímo panovnicí a jí odpovědný. K němu mohli nyní poddaní vznášet své stížnosti na vrchnost, což bylo dříve nemyslitelné. Pro naše předky znamenalo mocnou vzpruhu vědomí, že kromě vrchnosti a vzdáleného Pána Boha je tu někdo, kdo se jich může zastat. Takové případy se skutečně začaly stávat a zprávy o nich se rychle šířily.

To bylo v roce 1751. Další zásadní změna přišla v r. 1765. Do té doby existovalo v českých zemích 378 měst, městeček a vrchností, které měly právo soudu i ve věcech hrdelních. (Pyšel se to netýkalo. Zde se mohly soudit jen drobné přestupky.) Císařovna místo toho zřídila 24 hrdelních soudů. Lidé tak získali jistotu, že o jejich osudu rozhodne právník s patřičným vzděláním a ne jejich vrchnosti.

Významné změny neminuly ani oblast lidem nejbližší – peněžnictví. Především byl radikálně změněn systém oběživa. Nově zavedené dvaceti krejcary, deseti krejcary a pěti krejcary rychle vytlačily z oběhu staré šesti-, sedmi-, patnácti- a sedmnácti krejcary, které sice byly tradiční a vžité, ale špatně se s nimi počítalo. Největší novinkou pak bylo zavedení papírových peněz. V Číně je znali a používali už několik set let, konzervativním Evropanům se však do nich moc nechtělo. Jako první je zavedli Švédové a zhruba o sto let později byly zavedeny i u nás. V roce 1762 dostali naši předkové do rukou první bankocedule, lidově „bankocetle“. Zněly na 5, 10, 25, 50 a 100 zlatých. Oproti našim penězům vypadaly zcela jinak – měly formát na výšku, byly tištěny pouze po jedné straně, podpisy bankovních úředníků a pořadové číslo byly psány ručně. Za jejich padělání platil trest smrti. Dnes patří mezi velké sběratelské vzácnosti.

Zhruba ve stejné době navštívil Pyšely (stejně jako všechny ostatní obce a města) vládní komisař a spolu s rychtářem spočítali obytné domy a jejich obyvatele. Za nějaký čas se pak hospodář musel dostavit k rychtáři a zakoupit si destičku s popisným číslem. Na venkově se sice dál dodržovalo tradiční označování domů podle majitele (u Nováků, u Dvořáků, u Horáků atd.), zato ve městech znamenala tahle novinka významné usnadnění orientace.

A následovaly další novinky. V r. 1773 byl zrušen jezuitský řád, o rok později byla zavedena povinná školní docházka. To znamenalo vychovat učitele, postavit školy a vytisknout učebnice. Jako největší problém se však ukázalo něco jiného – dostat děti do školy. Děti už od mala musely pomáhat v domácnosti a i na poli, takže prvních několik desetiletí byly školy jakžtakž zaplněné pouze v zimě.

Pyšely zde měly ulehčenou situaci tím, že měly školu i učitele. Škola zde fungovala prokazatelně nejméně už od roku 1680, na počátku vlády Marie Terezie ji spravoval učitel František Živný. V r. 1751 ho vystřídal František Bernardin, rodák z Jílového, který tu pak působil až do roku 1791.

Doba, o které zde píši, nebyla pro naše předky vůbec snadná. Sice alespoň skončily války, jenže přišly dva neúrodné roky 1771 a 1772 a v Čechách vypukl hladomor. Odhaduje se, že tehdy vymřela až 1/10 obyvatel. Nejhorší byla situace v nejchudších vrstvách. Hladomor se nevyhnul ani Pyšelům. Už od jara 1772 se rychle zvýšil počet zemřelých. 18. dubna toho roku se zde odbývalo pět pohřbů v jediném dni. Pro zemřelé byl zřízen provizorní hřbitov u rybníka Debrný. Ještě štěstí, že tehdejší majitel pyšelského panství Jan Jindřich z Bissingenu měl s lidmi soucit a lacino jim prodával nebo půjčoval obilí z panských sýpek. Za této situace nepřekvapí, že když už se několik pyšelských poddaných připojilo k velkému povstání v r. 1775, neobrátili svůj hněv proti zdejší vrchnosti.

Odtáhli s ostatními ke Konopišti, které hájili panští myslivci. Útok se nezdařil, pět povstalců padlo a zbylí se rozutekli. Mezi padlými byl i zdejší poddaný Václav Platil z Řehenic. Pyšelský kronikář František Václav Pokorný o tom nepochybně věděl, přesto se ve své kronice zmiňuje o celé záležitosti jen velmi okrajově. Zřejmě ji pokládal za něco, co našemu městečku rozhodně neslouží ke cti.

Marie Terezie o tomto povstání a situaci ve vyhladovělé zemi samozřejmě dobře věděla a snažila se pomáhat. Určitou úlevu přinesl nový robotní patent, ale to hlavní po čem lidé toužili – po zrušení roboty – však nepřinesl. Stárnoucí panovnice nechtěla jít do konfliktu se šlechtou. Nevolnictví zrušil až její syn a nástupce Josef

Pokračování na straně 14

Pokračování ze strany 13

... Pyšely za vlády Marie Terezie

II., na zrušení roboty si museli předkové počkat až do roku 1848.

Co ještě říci k Pyšelům? Majitelem zdejšího panství byl Jan Jindřich z Bissingenu. Pocházel z německého rodu, uměl však dobře česky a o Pyšely se dobře staral. Zval sem šikovné řemeslníky (mezi nimi např. uměleckého tkalce Františka Pokorného, otce zdejšího kronikáře) a díky jim zde vyrostla nová čtvrť – Zakouty. Podporoval také podnikání. Pracovala zde draslárna, papírna, pivovar a vinopalna, jen pokus o zavedení sukna se nevydařil.

Hrabě z Bissingenu se zasloužil také o znovuobnovení pyšelské fary. Ta zde existovala až do třicetileté války, během ní zanikla a sem docházeli kněží nejprve z Poříčí pak z Velkých Popovic. V r. 1766 nechal hrabě postavit novou faru a o rok později sem přišel jako farář Antonín Weisenthal. Ten však už příští rok byl povýšen na děkana v Havlíčkově Brodě a na jeho místo sem přišel Bernard Holle. Toho ranila mrtvice u oltáře o vánocích roku 1772. Teprve jeho nástupce, benešovský rodák František Prokop Ondrák, zde vydržel déle až do roku 1794. To už ovšem byla dávno po smrti Jak Marie Terezie, tak hrabě Bissingen. Ten zemřel roku 1778. Protože byl bezdětný, odkázal pyšelské panství svému synovci Antonínu Josefu Voračickému z Paběnic. Na zdejším zámku pak zavládl zcela nový život.

Samozřejmě že tento článek nevyčerpává vše, co by se dalo říci o životě našich předků za vlády Marie Terezie. Bylo by možné se rozepsat o tom, jak zde probíhaly válečné události z počátku její vlády, bylo by možné více se rozepsat o tom, co nám o našich předcích vyprávějí staré matriky, my si však nakonec položíme otázku:

Věděla vůbec Marie Terezie, že existují nějaké Pyšely?

Odpověď zní: Věděla. František Václav Pokorný uvádí, že hrabě Halleweil (Bissingenův předchůdce) hostil na zdejším zámku císaře Karla VI. Poprvé to bylo v roce 1723, kdy do Prahy na korunovaci králem českým, podruhé v roce 1729 při oslavách svatořečení Jana Nepomuckého, potřetí v roce 1732 při návratu z lázní v Karlových Varech. Marie Terezie se účastnila určitě prvních dvou a pravděpodobně i třetího pobytu na zdejším zámku.

Možná si na Pyšely vzpomněla, když zdejším obyvatelům potvrdila privilegia, která jim v r. 1703 udělil Leopold I., když povýšil Pyšely na městečko.

PhDr. Jiří Chvojka

DOPISOVATELÉ

Junák v Pyšelích

Volně navazuji na svůj článek z PL. č.121. Díky pomoci paní Zdeny Srnské z našeho muzea jsem získal tento přiložený snímek s textem na zadní straně – Junák Pyšely pan učitel Kouba. U pomníku na náměstí jsou vyfocení naši junáci se svým vedoucím. Bohužel není zde uveden rok kdy byl pořízen.

Začal jsem pomalu pátrat po jménech chlapců na tomto snímku. Díky pomoci pana Podroužka, p.Dautha a paní Srnské se mi postupně podařilo tyto naše Junáky pojmenovat. Snad si na některé „střípky ze života“ vzpomene někdo z příbuzných nebo známých.

Postupuji z leva k pomníku – první je Miroslav Jenšovský, v lodičce a krátkých kalhotách je Jan Doležal. V bílém svetru v horní řadě vykukuje Miroslav Kroupa. V popředí nejvyšší a s šátkem je Jaroslav Kouba. Vedle něj na obrubníku kolem pomníku stojí Jaroslav Jenšovský a nejmenší z celé skupiny je Václav Šiňor. S knihou v ruce, možná kronikou, uzavírá skupinu pan ředitel pyšelské školy Jaroslav Kouba. Každého z těchto Junáků čekal určitě zajímavý život, ale co se týká dobrodružství vycházejícího z junácké podstaty to určitě prožil Václav Šiňor. Po roce 1948 utekl přes Rakousko do Austrálie, kde strávil celý život. Pohyboval se v buši a v přírodě.

Tak to je jeden z malých střípků z historie našeho Junáka – Skauta v Pyšelích. Pokud v budoucnu narazíte na cokoliv, co by se Junáka týkalo, dejte mi prosím vědět. Pokud se vám nezdá některý údaj zde uvedený, ozvěte se také. Budu rád za jakékoliv doplnění nebo upřesnění těchto skromných informací.

Kontakt: ***Honza Kostrhoun***
tel: 605131168; Kostrhoun.Ebert@seznam.cz

* * *

Pyšely na konci devatenáctého století

Paní Jitka Zoubková mi dala k přečtení „Benešovské radniční listy“, které vyšly v dubnu letošního roku. Upozornila mě na zajímavý článek pana redaktora těchto listů Petra Mareše.

Článek se vztahuje na den 5. září 1888 v Pyšelích, kdy se konalo zvláštní politické shromáždění.

Svolali jej tzv. „Mladočeši“ a dorazily opravdu veliké počty účastníků - noviny uvádějí až 3000 (popravdě si nedovedu představit, kde se takové shromáždění lidu v Pyšelích mohlo konat) píše ve svém článku pan Petr Mareš. Asi v Pyšelích nikdy nebyl, zvláště určitě ne v roce 1888, kdy zde ještě nestál pomník padlých vojínů v první světové válce. V té době se na náměstí takové množství lidu mohlo nacházet.

Dále pan Mareš píše o článku v novinách roku 1888. Dorazili poslanci říšského sněmu, doktor Eduard Grégr, doktor Engel, Blažek, doktor Herold, hrabě Lažanský, hrabě Kaunitz a poslanec Janda. Schůzi či spíše demonstraci zahájil bombastickým projevem poslanec doktor Engel. Populisticky prohlásil, že český lid musí usilovat o to, aby byl český jazyk vyzdvižen z jazyka zapovězeného k uctívanému. Jak vidno, trochu si ve své řeči pohrál s fakty, to už politici uměli i tehdy.

Bouřlivě pozdravovaný hlavní řečník dr. Grégr poté řekl, že je nám třeba lepších zástupců lidu (poslanců). Jako by on a jeho kolegové poslanci nebyli ti praví?

Český jazyk musí být v Čechách prvním a Češi nesmějí nikdy zapomenout na svou náležitost k východním Slovanům.

Státní právo musí potvrdit královská korunovace. Dále musí být Češi postaveni na úroveň Maďarů, kteří mají své vlastní vůdce.

Se svým projevem chtěl vystoupit také antisemitský redaktor Dufek, nebyl však připuštěn ke slovu a za potlesku dr. Grégra byl vykázán z tribuny s vysvětlením, že tady žádní antisemité nejsou. Inu v Pyšelích bylo živo a hrálo se hodně na nacionalistickou strunu. Tolik pan redaktor Petr Mareš k novinovému článku o událostech v roce 1888 v Pyšelích.

U nás v Pyšelích o těchto událostech v září 1888 povědomost máme. Pan doktor Jiří Chvojka o nich píše ve své knize „Pyšely“. *„V roce 1888 se zde v Pyšelích konal tábor lidu. Řečnili tu významní politikové Dr. E. Grégr,*

Pokračování na straně 15

Pokračování ze strany 14

...Pyšely na konci devatenáctého století

Dr. E. Engel. H. Janda a další. Tábor se vydařil a Antonín Rádl (tehdejší starosta Pyšel) vzpomínal. „Ohromný zástup posluchačů, který strhován co chvíli vášnivými řečníky provolával slávu nebo, až vzduch našeho klidného městečka se otřásal.“ Jistě tu padlo mnoho silných slov proti zrádcům národa a proti Němcům. To vše za nevzrušeného dozoru c.k. policie, která dobře věděla, že Čechům stačí, když si mohou trochu zakřičet a zanadávat si.“

Tolik o roku 1888 v Pyšelích pan doktor Jiří Chvojka.

Ještě se chci zmínit o jednom výročí, které se vztahuje k zámecké zahradě. Píše o něm také pan doktor Chvojka v knize „Pyšely“.

„V květnu 1846 koupil Vilém kurfiřt z Hessen Kasselu ne pro sebe, ale pro svoji manželku, pyšelské panství. Noví majitelé navštívili panství až příští rok tedy 1847. Po slavném uvítání v Pyšelích strávili zde týden. Před odjezdem se rozhodli, že zde na památku zasadí doubek. Pak se vrátili do Německa. Na kurfiřta Viléma a jeho mladou ženu už dnes nikdo nevzpomene ani v rodném Hessensku, ale doubek, který tu zasadili, roste dodnes v zahradě pod zámkem“.

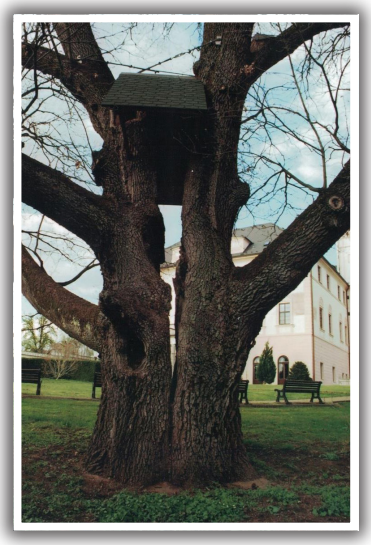

Neuvěřitelných 170 let. Byl to velice krásný strom, ale v sedmdesátých letech min. století, přišla náhle mohutná vichřice a rozlomila jej na dvě poloviny. Už dvakrát byl ošetřen pracovníky Podblanického ekocentra z Vlašimi, ale dříve statný dub, těžko odolává neúprosnému času a přírodním podmínkám. Bylo by nutné, aby jej ochranáři z Vlašimi opět ošetřili.

Srnská Zdena

* * *

Burani v tajze

Možná si ještě někteří z vás vzpomenou na článek „Stalingrad 2016 aneb cesta hodně okolo Černého moře“, který vyšel v Motoroute č. 6/2016 . A vlastně loni ve Stalingradu začal příběh letošního jara. Začal již tenkrát navázáním přátelství s ruskými motorkáři Igorem a Rodionem, ze sibiřského Syktyvkaru.

Sled rychlého běhu událostí, které vyvrcholily cestou na Sibiř, nastartoval v únoru letošního roku zdvořilostní mailový dotaz na Igora : Jak se máte? Odpověď přišla obratem: 2. března jedeme s Rodionem chytat ryby a trochu lovit do tajgy. Budeme bydlet mimo civilizaci ve srubu 4x4metry, strava = co si ulovíme, dopravíme se tam na sněžných skútrech Buran. Přijeďte.

A brouk byl v hlavě….. Vyvstala otázka, co vlastně cesta tam a zpátky obnáší?

Při úvahách jsme trasu rozdělili na etapy: Praha-Moskva=Aeroflot/letadlo Airbus; Moskva Syktyvkar=Aeroflot/letadlo Suchoj; Syktyvkar-Usť-Cilma=Komiaviatrans/letadlo Let410Turbolet, Usťcilma-Myla=terénní auto; Myla-srub v tajze= sněžný skútr.

Roman, se kterým jsme se s klukama ze Sibiře setkali, jet nemohl. A tak jeho místo obsadil o generaci mladší David. Dlužno říct, že to byla dobrá volba.

Dohodli jsme se s Igorem, že nás počká u letadla v Usťcilmě a zbylo už „jen“ zařídit víza do Ruska, letenky, zabukovat hotel v Syktyvkaru a také hotel v Moskvě, kde jsme se chtěli na zpáteční cestě na 3 dny zastavit. Když už jsme v tom Rusku. A samozřejmě nakoupit kvalitní oblečení - jedeme přece do tajgy. Navštívili jsme tedy outdoorový obchod a dostává se nám ujištění, že s tím, co jsme si vybrali, můžeme klidně na severní pól. Tak fajn.

První zádrhel nastává při převodu peněz za letenku společnosti Komiaviatrans. Ne a ne se převést. To naštěstí vyřešil Rodion a my jsme mu poslali na jeho účet ekvivalent v dolarech. Jinak přípravy běží dle plánu, vše zabaleno, den „D“ může přijít. Další zádrhel na sebe nechal čekat na den před odjezdem. Komiaviatrans zrušila let ze Sktyvkaru do Usťcilmy. To ale nemáme jak dát na vědomí klukům, neboť jsou již od 3. března uprostřed zasněžených lesů a absolutně mimo jakýkoliv signál. Zprávu o zrušeném letu se tedy hoši doví, až v Usť Cilmě na letišti, v den našeho plánovaného příletu.

Co teď? Když už jsme to dotáhli tak daleko, přece to nevzdáme! Během noci máme hotový záložní plán, jak se dostat do Usťcilmy. Letadlo mělo přistát v Syktyvkaru 17.3. v 10:30. Ve 21:40 odjíždí ze Syktyvkaru vlak směr Pečora. Ten bude 18.3. v 9:40 na zastávce Irael uprostřed tajgy. Odtud navazuje autobusový spoj v 10:30, který po 5 hodinách jízdy a 220km přijede do Usťcilmy. A budeme doufat, že kluci na nás budou 24 hodin čekat....

Den odjezdu je tady. 16. března vyjíždíme vlakem ve 21:03 z Pyšel na pražské letiště. Odtud, už 17.3., v 0:50 letíme do Moskvy, kde jsme brzy ráno. V 8:30 nám letí Suchoj z Moskvy do Syktyvkaru. V hlavním městě autonomní republiky Komi přistáváme v 10:30. Zatím jde vše podle plánu. Zatím. Snažíme se dovolat Igorovi, ale evidentně se ještě nedostal pod signál. Tak si na letišti dáváme pivko Žiguljevskoe, vždyť do odjezdu vlaku zbývá spousta času. Že by ještě jedno? Paní Ludmila v letištním bufetu nám doporučuje Syktyvkarskoje. Ale tak jo. Světlé. Stálo za hovbeles. Následující tmavé bylo lepší. V tom však volá Igor a ptá se, zda víme, že let byl zrušen? Ano víme a máme vlakový plán B. Prý, ať mu dáme půl hodinky, že zkusí něco vymyslet. Za 20 minut volá s následujícím plánem C. Za hodinu pro nás přijede auto, naloží nás a odveze do Usťcilmy. Řidiči ale musíme za jízdu zaplatit 4000,- rublů. Tedy asi 1800,- Kč. Bereme, vždyť nám vrátí peníze za zrušený let, takže na tom vlastně ještě vyděláme. A skutečně. Přijíždí Dacia Logan a před námi je 700km a minimálně 12 hodin jízdy po „gruntovce“. Gruntovka je silnice, která se ve vykáceném lese prohrne buldozerem. Ta, po které jedeme, je cca 8m široká, pokrytá sněhem a ledem, po stranách pak 2 m vysoké bariéry ze sněhu. Vlastně 700km dlouhé koryto. Frajer, co nás veze, se s tím moc nemaže. Když má na tachometru 140, naznačuju, že zase tak moc nespěcháme. On prý ale ano, jede ještě někam dál do lesů. Myslel jsem, že mám pro strach uděláno, Andrej mne z toho však rychle vyvedl, nebo spíše vyvezl. Po cestě se zastavujeme v Uchtě na večeři a ve 2 ráno, tedy již 18.3, jsme v Usť Cilmě. Tady na nás půl dne čekají Igor s Rodionem. Ve Fordu Explorer si zatopili a pospali. Přivítání srdečné. Teď nás čeká 80km po prohrnutém sněhu do vesničky Myla. Musíme se ale dostat přes řeku Pečoru. Nikde však nevidím most, asi si trochu zajedeme. Pečora je v Usťcilmě široká 1,2 km a Rodion nabírá směr ke břehu. Dává to natvrdo po ledě. Přestávám se bát ve chvíli, kdy potkáváme

Rodion, Igor, David, Dan

Pokračování na straně 16

Buraní v tajze

protijedoucí Kamaz. To by nás mělo udržet.

Za řekou je ještě pruh asi 300m široký, kde je

U Pečory

poslední signál. Posíláme tedy domů sms, že jsme v pořádku. A vzhůru mimo dosah družic, wifin, satelitů. Cestou si máme co povídat, skoro rok jsme se neviděli. Přijíždíme do Myly, také po ledě přes řeku (oni jí říkají potok, ale je to širší než Sázava) Cilmu. Myla je vesnička jako z filmu Mrazík. Všichni topí dřevem, pitnou vodu si vozí v konvích z místní řeky. Mimochodem výborná voda. Igorův domek je srub z otesaných klád, uvnitř roztopená pec a 3 pokoje. Jeden dostáváme pro sebe. Nezbytná vodka na přivítanou a klábosíme snad do 5 do rána. Za svítání jdeme spát. Prý nás čeká náročný den.

A taky že jo. V sobotu 18. března se budíme kolem poledne. Ptám se, kdy vyrážíme do tajgy. Dostává se mi lakonické odpovědi: až si složíme Burana. Buran není místní prosťáček, ale název sněžného skútru. V překladu to znamená „Sněhová bouře“. Mnozí z vás si jej jistě pamatují z dob, kdy nám vtloukali do hlav, že výrobky označené CCCP jsou ty nejlepší na světě. Nebylo tomu tak, avšak sněžné skútry Buran byly standartní výbavou na stanicích československé Horské služby. Igor mne vede do kůlny, kde na hromadě leží jakási železná kostra stroje, gumové pásy, umělohmotná velká nádoba a halda šroubků, matiček, klíčů, šroubováků v jakési nehomogenní směsi. Vše doplňuje opodál stojící rozpůlený dvoutaktní motor. Tohle všechno je náš Buran. Koukám na tu hromadu z kovošrotu a zdvořile žádám o 100 gramů vodky. Tady se vodka nepije po panácích, ale na gramy. 100 gramů je něco přes jedno deci a přesně tolik fasovali vojáci Rudé armády těsně před vyražením do útoku. Asi to pomohlo, protože v 7 hodin večer máme Burana - až na kapotáž - v celku a provádíme cvičné nastartování. Chytil napoprvé. Super. Přimontováváme ještě laminátovou kapotu. Od této chvíle už Buran nenastartoval. Měníme komplet karburátor, zapalování, cívky, svíčky, kondenzátory. Vše marné. Igor obchází tedy vesnici, zda by někdo neuměl poradit. Pozor - tady je v každém stavení alespoň jeden Buran (tedy skůtr). Místní chasníci se postupně trousí do kůlny a radí. Myšlenky si bystří vodkou. Vodkou, kterou Igor koupil, aby nám vydržela týden v tajze. Ve 23:00, kdy došla vodka, jsou všichni na káry. Kromě nás a Igora. Ten je všechny posílá domů spát. No, spíše je nevybíravě posílá někam. Zavíráme kůlnu-ráno moudřejší večera. Zatímco se odborníci radili v kůlně, David s Rodionem roztopili baňu. To je typická ruská sauna. Finská sauna mi nedělá dobře, ale baňa, to je něco jiného. Saunujeme se asi do 3 do rána, chladíme se ve sněhu, nebo jen tak v mrazivém vzduchu. Nádhera. Po sauně dáváme v domku pivko a jdeme spát. Opět za svítání.

A je tady neděle. To se nás ale netýká. My dělat musíme. Na Buranovi. Avšak vstáváme až kolem oběda. Naštěstí přijíždí na svém Buranu asi 25letý mladík Viktor, kterému říkají Viť. Má měsíc volno po 3 měsíčním turnusu na naftařské věži. Pouští se do opravy elektriky a světe div se, po hodině Viktorovy imrovizace s dráty na téma zapalování, náš Buran startuje. A to opakovaně !!! Pro jistotu na něj nemontujeme plastovou kapotu. Alespoň se bude lépe chladit. Je tedy stanoven čas odjezdu do tajgy, na 1 hodinu ráno. Večer trávíme balením. Snažíme se být s Davidem úsporní. Avšak sibiřští lovci nám dělají důkladnou kontrolu batohů a nakonec máme ze dvou batohů věci v jednom. Na týden každý 2 trika a dvoje trenýrky. To prý musí stačit. Oni jezdí na 10 dní s jedním trikem a v jedněch trenkách. Buran totiž potáhne saně a poveze ještě nás čtyři, tudíž musí být co nejméně zatížen. Nenápadně jsme propašovali do batohu ještě jedno tričko a slipy. Kdyby náhodou.... Znovu přijíždí Viť a projevuje přání, že by jel s námi. Po poradě souhlasíme. Budou dva Burany, dvoje sáně, můžeme se tedy přebalit do dvou batohů. To se nám ale už nechce, s jedním batohem to prostě dáme. Ještě k termínu „sáně“ - jedná se o doma vyrobené necky, na kterých jsou přišroubovány lyže. Lyže jsou vystrouhané ze smrkových prken - taky home made. Takže asi tak. Mění se i termín odjezdu - 23:00. O půl jedenácté přijíždí Viť a přiváží s sebou bragu. Braga je v podstatě víno ze zkvašených brambor. Barva strašná, vůně strašná, chuť překvapivě ujde. Vzhledem k tomu, že rádcové předcházející noci vychlastali všechnu vodku, kterou jsme měli nachystanou s sebou, bereme zavděk i bragou. Takže oblékat a razíme. Oblékáme se tedy do našich outdoorových oblečků na severní pól. Igor to obhlíží, uznale pokyvuje hlavou a pak lakonicky poznamená - v tom zmrznete... Přináší každému z nás bundu a zateplené kalhoty těžařů nafty. To si navlékáme na naše „outdoorové speciály“ a můžeme vyrazit. Je pravdou, že v „nafťákách“ můžete spát na holém sněhu a je vám teplo. Holt vědí, z čeho se má oblečení do tajgy dělat.

V 11 hodin večer za úplňku a mírného mrazu vyrážíme. Asi po 10km jízdy zasněženou tajgou praská u Igorova Buranu pás. A jsme v prdeli, napadá mě okamžitě. Kluci obhlíží poruchu a my s Davidem si už do smrti budeme pamatovat, že pás se řekne rusky - gusenica. V tom vytahuje Viť ze svých necek (pardon saní) náhradní pás!!! Kdo může říci, že o půlnoci opravoval v tajze, v zimě a ve sněhu, prasklý pás u Buranu? My ano. Asi za hodinu a půl je vše hotovo. Igor vytahuje utajenou lahev vodky a připíjíme si „za gusenicu“. Razíme dál a po dalších 10km se u Burana rozsypal variátor. I vytahují hoši náhradní díly a ve 3 ráno máme variátor opraven. Nezbytný přípitek „za variátor“ a láhev je prázdná. Ta se chlapcům jeví jako ideální terč a vytahují kulovnice. Kdo může říci, že střílel ve 3 ráno v tajze, v zimě a ve sněhu, z karabiny? My ano. Po dalších 5 km se Buran zastavil definitivně a během další hodiny jsme nebyli schopni zjistit, co mu je. Svítá. Padá rozhodnutí, že nás dva odveze Viť asi 3 km do lovecké chaty (tzv. izbušky). Izbuška je srub o půdorysu 3x3m, stojící u zamrzlé říčky V malých kamínkách Viť briskně zatopil, v ledu vysekal sekerou díru, nabral vodu a postavil na kamínkách na čaj. Rozkaz zněl jasně - čekejte! V izbušce je během 10 minut příjemně teplo a my -asi v 5 ráno - usínáme zcela znaveni na smrdutých losích kožešinách. Z tvrdého spánku nás v 7 hodin budí řev Burana. Vylézáme z izbušky a už nás to vítá - „za kondenzátor“! Byl vadný kondenzátor. Ten měli hoši také náhradní s sebou. Po dvou hodinách další jízdy po zamrzlé řece jsme konečně v chatičce-izbušce, která patří Igorovi. Ta je větší než izbuška předchozí. Asi 4x4m. Rodion zatopil a jde se spát.

Je pondělí 20. března a budíme se kolem poledne. Dáváme si čaj, chutné suchary a vyrážíme na ryby. Chytáme tzv. na dírky a David má hned úspěch. Vytahuje rybu jménem charjuz. Až později zjišťujeme, že je to lipan sibiřský. Mně se také daří a domů neseme asi 5 kusů hezkých charjuzů. Igor je vykuchal, nařezal na kostičky, prosolil a smíchal s cibulí. Asi za 2 hodiny tuto směs syrových nasolených ryb s cibulí večeříme. Neskutečná dobrota. Bodejť ne, když je tato ryba zapsaná v Červené knize ohrožených druhů. A zjevně to bude i zdravé. Přikusujeme chléb a zapíjíme silným čajem. Venku už je tma. A tak připíjíme „za rybalku“ a jde se spát.

V úterý dopoledne jdeme s Rodionem na lov. Nafasujeme kulovnici, brokovnici, nazouváme ručně vystrouhané lyže potažené sobí kožešinou. To kvůli chůzi po sněhu- do kopce nekloužou. Jako vázání slouží důmyslný systém uzlů na prádelní šňůře. Bez hůlek vyrážíme vzhůru na zamrzlá rašeliniště. Nic jsme neulovili, zato jsme viděli tetřeva a bílou kuropatku = koroptev. Bez úlovku se odpoledne vracíme utahaní domů. Ušli jsme na těch zpropadených lyžích 8km a sklidili uznání. Prý je to docela dost. Oni chodí tak 10-12km. Naštěstí Igor s Viděm nachytali asi 30 charjuzů, které připravujeme na kamnech v alobalu a s cibulí. Některé kusy až 50cm dlouhé. Některé s kaviárem. Mňam. Ještě černý čaj, sklenička vodky „za achotu“ a dobrou noc.

Středeční ráno po nás žádá rozhodnutí, jestli půjdem na ryby, nebo na lov. Shodujeme se s Davidem, že na ryby. Plán je tedy takový, že nás odvezou na Buranu proti proudu řeky asi 5km. My půjdeme pomalu zpět a cestou

Pokračování na straně 17

POKRAČOVÁNÍ ZE STRANY 16

... Buraní v tajze

budeme chytat ryby na dírkách, které v ledu udělali včera. Hoši pak každý zvlášť a každý na jinou světovou stranu půjdou lovit. Ten plán se nám líbí. Dostáváme sáňky, jaké měla Marfuša v profláknutém ruském filmu. Na sáňky bednu. V bedně jídlo, termosku s čajem, suchary, udičky, návnady a nějaká cukrátka. Nasedáme na Buran a vzhůru. Igor nás vysazuje a jede do chajdy. Cestou zpět domů jsme nechytili ani šupinu. Zato zaslechli v dáli jeden výstřel. Odpoledne přicházíme k izbušce a vítá nás Igor. V ruce zastřeleného tetřeva. Tento obrovský a krásný pták je u nás zákonem chráněn. Tady ze stehen a prsou děláme v alobalu na kamínkách ragů k večeři. Kdo může říci, že v tajze, v zimě a ve sněhu, jedl tetřeva? My ano. A byl převelice chutný. Ze zbylého masa uvaříme zítra polévku.

Je čtvrtek. Dopoledne jedeme sesbírat ryby, které se nachytaly do sítí a pastí, jež nastražil Viť s Igorem před dvěma dny. Kromě chráněných charjuzů vytahujeme z vody také rybu jménem nalim=mník. Strašně slizká ryba. Prý také chráněná..... Máme spoustu ryb a padá rozhodnutí, že se kvůli změně počasí (a tím i časově náročnější cestě při návratu do Sktyvkaru) vrátíme do Myly už dnes odpoledne. Balíme a nasedáme na Burany. Cestou vidíme nastražené pasti lovců kožešin a u jedné z izbušek v sousedním údolí potkáváme lovce jelenů. Na zemi jsou k vidění střelené kusy a chlapi nás zvou na čaj. Bylo to velmi srdečné a upřímné setkání. Navečer dorážíme do Myly. Buran zazlobil cestou domů jen 3x a celkově zabraly opravy asi hodinu. Takže v pohodě. V Myle jsme zatopili v Igorově domku, Rodion s Davidem začali vařit tetřeví polévku a my s Igorem vyrazili k řece pro vodu do baně. Cestou jsme ještě koupili v místním konzumu pivo. To se bude v sauně hodit. Do sauny jsme se strašně těšili. Po vlastně 5 dnech opět náznak hygieny.

Jinak hygiena v tajze - k dispozici pouze sníh a voda ze zamrzlé řeky. Tak například nádobí se myje tak, že sněhem setřete hrubé nečistoty z plechových talířků a o zbytek se postará jar s ledovou vodou. Co se týká vyměšování, každý si vyšlapal svou cestičku ve sněhu, dál od chaty a dál od řeky. Na konci cestičky si do metr hlubokého sněhu vydupete jámu a tam chodíte. Upřímně-tento typ dovolené nelze doporučit ani velmi otrlým dívkám a ženám. Ale zpět k tetřeví polévce a sauně. Obojí fantastické. Jsme jako znovuzrození. Kromě toho se výrazně oteplilo a taje. Tedy ani ochlazení na vzduchu není nijak kruté.

Pátek je ve znamení balení a zakonzervování chaloupky. Další návštěvu plánuje Igor až na podzimní lovy. Takže v pátek navečer se ještě rozloučíme s Viktorem a vyrážíme směr Usť-Cilma a Syktyvkar. Musíme znovu přejet přes zamrzlé řeky. Ale tálo hodně a při přejezdech po rozbředlém ledu je v nás malá dušička. Vše dobře dopadá a jsme na gruntovce do Syktyvkaru. Noc je milosrdná a pomalu nás uspává. Rodion řídí sám těch 700km a ráno v 7 jsme v hotelu u letiště. Loučíme se a dáváme si sraz odpoledne, až se prospíme. Projdeme Syktyvkar, hlavní město autonomní republiky Komi, a zajdeme i na pivko. V hospůdce nachystal Igor pro Davida překvapení. Přichází nás pozdravit náčelník syktyvkarských hasičů, plukovník Ruslan. Rozpoutává se velká družba, která končí po půlnoci na stanici hasičů prohlídkou ubytování, techniky i samotných hasičů. Dostáváme na upomínku jejich uniformové nášivky a označení.

Ale to už opravdu musíme jít na kutě. Brzo ráno nám letí letadlo do Moskvy.

V neděli za svítání nás budí Igor a jde nás vyprovodit na letiště. U letištního bufetu jsme se zakecali a už nás, jako poslední, nahánějí k letadlu. Igore ahoj a děkujeme! Celník na nás jde zhurta, ale když zjistí, že jsme z Čech, obrací a vše jde se smíchem, v legraci a se srdečným rozloučením.

Po přistání na letišti Šeremetěvo se jedeme ubytovat do hotelu Kosmos. Stavěli ho francouzští dělníci kvůli olympiádě v roce 1980. Ubytko je super. Trošku doženeme spánkový dluh a pozdě odpoledne chceme navštívit televizní věž Ostankino. Vstupné v přepočtu 600,-Kč nejsme ochotni zaplatit, a tak se vydáváme MHD zpět k hotelu. Večeři si koupíme v konzumu. V hotelové restauraci jsou ceny za večeři srovnatelné s večeří v hotelu Burj Al Arab.....

Celé pondělí věnujeme poznávání centra Moskvy, konkrétně Rudému náměstí a Kremlu. Při návratu nakupujeme večeři. Tresčí játra, pomazánka z kaviáru, ruské šampaňské, žitný chléb, kyselé okurčičky. Vše za velmi příznivé ceny a vše neskutečně chutné.

Úterý 28. března je naším dnem návratu domů. Po snídani ještě shlédneme Muzeum kosmonautiky a Muzeum velké vlastenecké války. Nasedáme na autobus a jedeme na Šeremetěvo. Vše plánujeme tak, abychom byli 2 hodiny před odletem na letišti, plus rezerva půl hodiny. Netušili jsme však, co je to zacpaná Moskva.... Na letiště přibíháme 40 minut před odletem a jsme odbaveni jako poslední. Za námi už „gate closed“. Jsme zpocení jako myši. Úsměv na rty nám vrací celkem 4 rychle vypitá piva Baltika.

Takže „до свидания Россия“ a pomalu přistáváme v Evropě.

Welcome home. ***Dan Vaculík***

* * *

Dětský den v Pyšelích

V neděli 4.6. se konal v Pyšelích dětský den. Letošní ročník mělo pod patronací SK Pyšely a tak se celá akce odehrávala na fotbalovém hřišti. Spoluorganizátory se staly jako tradičně T.J. Sokol Pyšely a SDH Pyšely. Po celém hřišti byly rozestoupeny soutěže, kde si děti mohly vyzkoušet své dovednosti. V cíli každé dítko dostalo balíček sladkostí. Celkem se zúčastnilo kolem stovky dětí, což bylo kvůli špatnému počasí krásné číslo. Organizátoři děkují sponzorům panu Heřmanovi – Můj obchod, p. Smrčkovi – Řeznictví a uzenářství, p. Sládkovi – Sládek Group s.r.o., p. Stránskému, p. Kočové – Opočenská zmrzlina, p. Kulované, manželům Smutným a manželům Svobodovým. Samozřejmě velký dík všem, kteří pomáhali s organizací tohoto prima odpoledne.

Sládková Ivana

T. J. Sokol Pyšely a XVI. Všesokolský slet

V roce 2018 připravuje Česká obec sokolská, v rámci oslav 100. výročí vzniku samostatného Československého státu, XVI. všesokolský slet. Svátek pohybu, dobré nálady a vlastenectví. Vše vyvrcholí 5. a 6. července předvedením sletových skladeb.

Také T. J. Sokol Pyšely se již tradičně zúčastní nácviku skladeb. Pro tento slet jsme zvolili skladby: Méďové – pro rodiče s dětmi, V Peřině – pro mladší žákyně, Siluety – pro dorostenky a ženy, Ženobraní – taneční skladba pro ženy bez náčiní a Borci – skladba pro muže. Nacvičovat začneme v říjnu letošního roku. Všechny skladby jsou na internetu ke zhlédnutí. Pokud by měl někdo zájem se zúčastnit nacvičování, máme ještě volná místa.

Bližší informace na mailu: terasladkova@seznam.cz.

T.J. Sokol Pyšely si vás dovoluje pozvat na tyto akce:

Sobota 23.9. 2017 od 20.00 **Posvícenská zábava**

Neděle 24.9. 2017 **Sletová štafeta**

cyklistická výprava z Pyšel do Říčan, která odveze poselství XVI. Všesokolského sletu

Stolní tenis

V dubnu a to dvacátého druhého jsme uspořádali III. ročník Memoriálu Karla Kulovaného.

Účast hráčů a jejich úroveň je každý rok lepší a lepší. Turnaje se zúčastnilo 33 mužů a žen. Zápasy se hrály ve výborné atmosféře, některé na skvělé úrovni. Zvláště zápas našeho Matěje Černého proti Slavíkovi, který hraje za Zruč nad Sázavou III. ligu.

Výkonnostní rozdíl několika tříd nebyl vůbec znát. Náš hráč prohrál 3:1, ale co oba kluci předváděli, to byla nádhera.

Výsledky:

Muži:

1. místo Dohnal (Benešov)
2. místo Slavík (Zruč nad Sázavou)
3. místo Semrád (Velké Popovice)

Ženy:

1. místo Strnadová (Velké Popovice)
2. místo Klinderová (Pyšely)
3. místo Janštová (Neveklov)

Čtyřhra:

1. místo Dohnal – Slavík (Benešov –Zruč nad Sázavou)
2. místo Hazmuka – Štěpánek (Louňovice pod Blaníkem)
3. místo Semrád – Strnad (Velké Popovice)

Touto cestou chci poděkovat všem, kteří se podíleli na organizaci turnaje.

Naši hráči se také zúčastnili turnaje v Louňovicích pod Blaníkem. Úspěchu dosáhla Iva Klinderová, která skončila na druhém místě.

Závěrem chci popřát všem čtenářům hezkou dovolenou a hlavně dětem parádní prázdniny.

Za stolní tenis ***Jarda Vejmelka***

DOPISOVATELÉ

II. ročník Pyšelského kopečku je za námi

Stejně jako na podzim 2015 se i v říjnu a listopadu 2016 začali v Sokolovně nápadně častěji objevovat lidé zapojení do příprav volnočasových aktivit v Pyšelích. A stejně jako o rok dříve zase naplánovali běžecké závody známé pod názvem Pyšelský kopeček a to na sobotu 22.dubna.

Jelikož už jsme byli všichni přece jen o rok „chytřejší“, probíhaly přípravy jako dobře promazané soukolí. S obcí jsme poladili její účast na akci a zapůjčení stanů. To se, vzhledem k počasí, ukázalo jako dosti prozíravé.

S hasiči jsme dohodli zabezpečení trati pro dětské závody v okolí fotbalového hřiště a pro hlavní závod Na Košíku.

Holky (tedy spíše ženy ☺) z KRPŠ si vzaly na starost organizaci dětských závodů a zapisování diplomů. A že jich bylo, těch diplomů!

Bezchybný chod dětských závodů byl zajištěn Jankem Nešporem a Tomášem Matějkou.

Sokolové stejně jako loni obstarali občerstvovací stanici v nejvyšším bodě trasy na Loretě. Nezbytnou součástí závodu je i kontrola na trati a druhá „občerstvovačka“ po cestě, o což se postarali manželé Horákovi a Martin Kolář.

Fotbalisté nám pomohli se zázemím v jejich kabinách a Pavel a Mirka Kocourkovi zařídili občerstvení.

Pan Zoubek nám sjednal zapůjčení návěsu, na kterém měly zahrát kapely v rámci pozávodního programu.

Nelze nezmínit ani Lojovické hasiče, kteří pohlídali, aby se nikomu nic nestalo v místech, kde závod křížil silnici za Lojovicemi.

Bezvadné byly malé slečny Julie, Emma, Anička, Simča, a další, které stejně jako loni připravily Vesmírný stánek, kde prodávaly vlastnoručně (!) upečené mufiny, raketky, Armstrongovu čokoládu…. a výtěžek opět věnovaly Středisku pro výcvik vodících psů v Praze.

Stejně jako loni bylo součástí Pyšelského kopečku i Mistrovství ČR veterinárních lékařů a veterinárních asistentů, takže

Pokračování na straně 20

... II. ročník Pyšelského kopečku je za námi

se s trochou nadsázky dá říct, že onoho dubnového odpoledne bylo v Pyšelích víc veterinářů než psů ☺.

A protože „jen“ zopakovat už jednou vyzkoušené by byla nuda, rozhodli jsme se pro letošek přidat hudební afterparty a pozvat zkušeného moderátora. A to byla trefa do černého! Honza Smetana moderující pro ČT1 se ukázal jako velmi příjemný, zábavný a problematiky běžeckého sportu znalý chlapík, který „provedl“ účastníky od dětských závodů až po závěrečný ceremoniál zcela bezchybně. Závistivě musím přiznat, že jsem si všiml, jak nejedna běžkyně i neběžkyně „tála jak sníh na slunci“, jen když s ní Honza promluvil. To se nám „obyčejným“ bohužel nestává ☹.

Na afterparty jsme pozvali kapely z Nespek a Říčan - Green Day revival, No Side a Pejsci na grilu.

Co se nám bohužel krutě nepovedlo, tak to bylo počasí. Místo objednaného slunečného dne s příjemnou teplotou kolem 18stupňů poslal Svatý Petr, či kýho čerta, celodenní déšť a zimu jak hrom. Je vidět, že i tam nahoře v tom mají čurbes stejně jako v naší vládě (viď Bohušu). Nebo to bylo tím, že jsme nedali obálečku?

Každopádně i přes tyto výchozí podmínky dorazilo přes padesát dětí a těžko říct, zda byli statečnější děti nebo rodiče, že si to vzali „na triko“. Ono, jak všichni rodiče víme, takový s chřipkou ležící potomek dosti naruší rodinné i pracovní plány. Snad si to děti navzdory všemu užily. Alespoň bych to tak viděl z pořízených fotografií, které najdete na http://run-4ever.cz/Pyselskykopecek/ v sekci galerie.

Hlavního závodu se letos i přes velkou nepřízeň počasí zúčastnilo 123 dospělých závodníků, což je stejně jako loni. To určitě můžeme považovat za úspěch (a už se s tím hrozným počasím nebudeme opakovat).

Stejně jako loni se běželo na trase v okolí našeho malebného městečka. Trasa závodu byla 10,5km a v kratší verzi se běžela jednokolově, v delší pak dvoukolově (tj 21km). Kategorie byly stejně jako při prvním ročníku do 39, do 49 a nad 49 let. V canikrossu byli závodníci rozděleni pouze na muže a ženy bez rozlišení věku. Trať vedla z 90% po lesních cestách a stezkách a závodníci překonávali slušné převýšení cca 350m v jednom kole.

Letos jsme také vyhlásili novou soutěž o nejrychlejšího Pyšeláka/lačku na obou tratích, které s přídomkem „Je rychlejší než vítr“ získali : Patrik Roštík časem 00:51:57.66 na 10,5km, resp. Tomáš Matějka časem 02:03:47.9 na 21km. Mezi ženami byla nejrychlejší Kateřina Černá Šebková, která běžela canikross, s časem 00:59:34.9.

Také padl loňský nejrychlejší čas na 21km, který svým famózním výkonem pokořil nejstarší účastník závodu pan Miloš Smrčka a ustanovil nový rekord na 01:26:25.2. Je třeba přiznat, že od několikanásobného mistra Evropy v běhu do vrchu se něco takového dalo očekávat ☺.

Bohužel kvůli tomu, co už nebudeme opakovat (zase to počasí ☹), jsme nakonec afterparty museli úplně zrušit. Ale slibujeme, že příští rok TO BUDE!

Samozřejmou součástí takovýchto akcí je přítomnost sponzorů, kteří pomohou pokrýt nemalé náklady na celou akci a zajistí ceny pro vítěze. Letos se nám podařilo přivést společnosti Auto Opat a Vantop jako hlavní partnery závodu a řadu dalších, z nichž jmenujme alespoň Jablotron a Decathlon.

I díky nim se mohla uskutečnit závěrečná tombola o hodnotné ceny, jako byla mikrovlnka či předplacená karta do Decathlonu, věci od Inov8, Compresssportu apod.

No a když to shrneme, tak to snad byla povedená akce navzdory zimě, blátu a dešti. Takže všem spolupořádajícím i účastníkům ještě jednou velké díky a za rok, přesně 21.4.2018 ahoj na startu nebo na koncertu ☺.

Za pořádající spolek 3P, z.s. Petr Gbelec a Peter Matisko

Nejmenší bojovníci na startu

Canicrossový start - na čele pyšelská Katka

Jan Smetana kontroluje hygienickou nezávadnost výrobků Vesmírného stánku

Trhovkyně z Vesmírného stánku

Dog dancing show

Had před Dubinami

Jarda Chalupa předbíhá mistra Evropy

VIP group

Předávání cen

Vítězka tomboly

Nejrychlejší pyšelák na 21 - Tomáš Matějka

Nejrychlejší pyšelák na 10,5 - Petr Papírník

Manželský pár pracující v Praze
hledá ke koupi

MENŠÍ RODINNÝ DŮM (CHALUPU S POZEMKEM) ZAHRADOU
VHODNÝ K TRVALÉMU BYDLENÍ

v okrese Praha-západ, Praha-východ, Benešov nebo Beroun.
Upřednostníme klidné místo blízko přírodě s dojezdovou vzdáleností do 50 km do Prahy.
Dům/chalupa by měla mít zdroj vody, kanalizaci a elektrické rozvody v mědi.
Plynová přípojka je vítána.
Jako stavební materiál preferujeme kámen, cihlu, dřevo. Dům by měl být v dobrém technickém stavu, vhodný k okamžitému nastěhování.
Zaručujeme seriózní jednání a finanční hotovost.
Nabídky zasílejte prosím na mail: ju.zelena@seznam.cz nebo telefonicky - 776 829 427

Region
Český rozhlas

Žijeme tu s vámi

Pyšely
99.0 FM

TADY TO ZNÁM
každou sobotu ve 13 hodin
Pavel Vítek a jeho hosté o místech, která mají ve středních Čechách rádi.

REDAKCE

Krásné a ničím nerušené léto plné zážitků z dovolených,
dětem prima prázdniny plné sluníčka a pohody,
přeje redakce pyšelských listů.

Pyšelské listy - Vydává Městský úřad v Pyšelích pod registračním číslem OkÚ RR 39; vydávání listu povoleno rozhodnutím Okresního úřadu v Benešově pod č. j. RR 779/96, ze dne 13. 5. 1996
tel. 323 647 218, fax 323 647 452, E-mail: epodatelna@pysely.cz; urad@pysely.cz; http://www.pysely.cz
redakční rada: B. Dauthová, I. Křížová, M. Pášová, A. Sládková, Z. Srnská, L. Zaradičková; administrace listu: M. Kocourková, M. Kulhavá, M. Svobodová; odpovědný redaktor: P. Slavík
NEVYŽÁDANÉ RUKOPISY SE NEVRACEJÍ — ZA PŮVODNOST A OBSAHOVOU SPRÁVNOST RUČÍ AUTOR — TISK MĚSTSKÝ ÚŘAD PYŠELY